

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια απ' τὸ προηγούμενο,

— Δὲν ξέρω, εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας κ. Ζερβαί. Φρονῶ ὅμως ὅτι αὐτὸν τὸν ἄλλο ἔπρεπε νὰ προσπαθήσουμε ν' ἀνακαλύψουμε.

— Καὶ πῶς ἦταν δυνατόν ἕνας ξένος νὰ ξέρῃ τὴν οἰκειότητα πού ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ θύματος καὶ τοῦ Ροβέρτου καὶ νὰ προετοιμάσῃ ἔτσι τὰ πράγματα, ὥστε νὰ στραφοῦν ὅλες ἡ ὑποψίες ἐναντίον τοῦ Ροβέρτου; Γιὰ νὰ τὸ κάνη αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μπορῇ νὰ μπαίῃ στὸ διαμέρισμα τῆς Τερέζας.

— Ἐλθμονήσατε κάτι, κύριε ἀνακριτά... Λησμονήσατε ὅτι εἶχε κλαπῆ τὸ κλειδί τοῦ διαμερίσματος τῆς κ. ντ' Ἀνζελί, κάποιον βράδυ πού ἐκείνη τὸ εἶχε ἀφήσει στὴν πόρτα τῆς, γιατί σὲ λίγο θὰ πήγαινε ὁ Ροβέρτος. Ὁ κακούργος πού θέλησε νὰ τὴν σκοτώσῃ ἀργότερα, θὰ πήγε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἴτε γιὰ νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημά του, εἴτε γιὰ νὰ κατοπτρεύσῃ τὰ μέρη καὶ πήρε τὸ κλειδί. Ὅπως δὲ ἐξακρίβωσα, τὸ κλειδί αὐτὸ ἀνοίγε καὶ τὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ διαμερίσματος. Ἔτσι ὁ δολοφόνος μπορούσε πολὺ κιτὰ νὰ κρυφτῆ στὸ διαμέρισμα αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὸν ἐξώστη νὰ παρακολουθήσῃ ὅλη τὴ συνομιλία μεταξὺ τοῦ Ροβέρτου καὶ τῆς Τερέζας καὶ νὰ μάθῃ ὅτι ὁ Ροβέρτος ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ ἐξαργυρώσῃ τὴν ἐπιταγή. Ἔτσι σκέφτηκε νὰ προετοιμάσῃ τὰ πράγματα μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἡ δικαιοσύνη νὰ θεωρήσῃ τὸν δυστυχισμένο Ροβέρτο ἔνοχο τοῦ ἐγκλήματος. Ὅπως μάλιστα μοῦ εἶπε ὁ Ροβέρτος, τὸν ὁποῖο εἶδα στὴ φυλακή του, τὴν ὥρα πού κουβέντιαζε μὲ τὴν Τερέζα, λίγο πρὸ τοῦ ἐγκλήματος, εἶδαν τὴ πόρτα πρὸς τὸν ἐξώστη τοῦ διπλανοῦ διαμερίσματος ἀνοίχτη, ἐνῶ θυμόντουσαν πολὺ καλὰ καὶ οἱ δύο πῶς τὴν εἶχαν κλείσει.

— Κι' ἀπ' ὅλα αὐτὰ τί συμπεράσματα βγάζετε; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς κ. ντὲ Κομβρεμόν.

— Ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν κρυμμένος στὸ διπλάνο διαμέρισμα, ἀπ' ὅπου ἄκουσε τὴν κουβέντα τοῦ Ροβέρτου καὶ τῆς Τερέζας, ἔκανε τὰ σχέδιά του, περίμενε νὰ φύγῃ ὁ Ροβέρτος κι' ἀμέσως κατόπιν, ἔχοντας στὰ χέρια του τὸ κλειδί τῆς πόρτας τῆς Τερέζας, τὴν ἀνοίξε καὶ μπῆκε μέσα, τὴν ὥρα πού ἡ Τερέζα κοιμῶταν...

— Κι' ὅλ' αὐτὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κλέψῃ τὰ χρήματα πού εἶχε ἡ Τερέζα στὸ γραφεῖο τῆς; ρώτησε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν.

— Ἴσως γι' αὐτὸ μόνο, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί, ἴσως καὶ γι' ἄλλο σκοπὸ. Ὅπως δὲ ξέρουμε ἐκ πείρας ὅτι πολὺ ἐγκλήματα ἔχουν γίνῃ γιὰ πολὺ μικρότερο ποσὸν ἀπ' αὐτὸ πού ὑπῆρχε στὸ γραφεῖο τῆς Τερέζας.

Ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν σκεφτότανε. Πραγματικά, δὲν ἦταν ἀδύνατον νὰ ἔχη δίκην ὁ κ. Ζερβαί. Ἀλλὰ γιὰ νὰ παραδεχτῆ τίς ἀπόψεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἔπρεπε νὰ ἀποδειχθοῦν πολλὰ πράγματα. Γι' αὐτὸ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Ξεχάσατε ὅμως κάτι: Ὅτι ἡ ἴδια ἡ Τερέζα ὠνόμασε τὸν Ροβέρτο δολοφόνου τῆς.

— Ὡ! κύριε ἀνακριτά! ἔκανε ζωηρὰ ὁ κ. Ζερβαί. Αὐτὸ ἔλειπε τώρα, νὰ βασιστοῦμε στὰ λόγια τῆς δυστυχισμένης γυναίκας! Μὰ ἡ Τερέζα εἶνε τρελλή, ἐντελῶς τρελλή.

— Ὑπάρχουν τρελλοὶ, παρατήρησε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν, πού καὶ μέσα στὴν τρέλλα τους ἀκόμα θυμῶνται καλὰ σκηνές πού τοὺς ἔκαναν ζωηρὴ ἐντύπωση, καίως καὶ τὰ πρόσωπα πού ἔλαβαν μέρος σ' αὐτές... Ἔτσι καὶ στὸ ταραγμένο μυαλὸ τῆς Τερέζας ἔμεινε ἀνεξάλειπτη ἡ σκηνὴ τῆς πάλης τῆς πρὸς τὸν δολοφόνου τῆς.

Ὁ κ. Ζερβαί δὲν ἀπάντησε. Πῆρε μόνο τὸ καπέλλο του καὶ εἶπε:

— Χαίρετε! Θὰ προσπαθήσω ν' ἀνακαλύψω ὅ,τι δῆποτε πού νὰ δικαιώνη τὴν ἀποψί μου.

— Καλὴν ἐπιτυχία! τοῦ ἀπάντησε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν χαμογελώντας.

* * *

— Βγαίνοντας ἀπὸ τὰ δικαστήρια, ὁ κ. Ζερβαί ἄρχισε νὰ περπατᾷ στὴν πλατεῖα λεωφόρο βῆθισμένος σὲ σκέψεις.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ὡ! ναι, εἶχε γνωρίσει κατὰ βάθος τόσους κακούργους, ὥστε ἡ πείρα του τοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ δολοφόνος τῆς Τερέζας δὲν ἦταν ὁ Ροβέρτος, ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ εἶνε αὐτός... Μπορεῖ τὰ φαινόμενα νὰ παρουσιάζαν αὐτὸν ὡς ἔνοχον, ἀλλὰ ἡ γεμάτη εἰλικρίνεια φυσιογνωμία του καὶ τὸ γλυκὺ του βλέμμα τοῦ ἔλεγαν πῶς εἶνε ἀθῶος.

Ὡστόσο, δύο πράγματα ἀπασχολοῦσαν πολὺ τὸν κ. Ζερβαί: Ἐν πρώτοις, γιατί ἡ Τερέζα, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε τὸν Ροβέρτο σὰν ἀδελφὸ τῆς, τὸν

εἶχε ὑποδείξει ὡς ἔνοχο, ἔστω καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας; Ἐπειτα, ἂν καὶ δὲν εἶχε θελήσει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ μυστὰ στὸν ἀνακριτὴ, ἔβλεπε ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ὑπῆρχαν παράδοξες συμπτώσεις πού ἦσαν τρομερὰ ἐπιβαρυντικές γιὰ τὸν Ροβέρτο.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, γιατί ὁ δολοφόνος, μαζὺ μὲ τὰ χρήματα πήρε καὶ ὅλα τὰ ἔγγραφα πού ἦσαν μέσα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου;... Τί τὰ ἤθελε;...

Μὰ ἔξαφνα τότε μιὰ καινούργια σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας: Μήπως ὑπῆρχε στὴ μέση κάποιον ἄλλο πρόσωπο πού εἶχε συμφέρον ὄχι μόνο νὰ σκοτωθῇ ἡ Τερέζα, ἀλλὰ καὶ νὰ πάρῃ σκοτώνοντας τὴν κάποιον ἔγγραφο πού τὸ ἐνδιέφερε ἐξαιρετικά καὶ πού βρισκόταν στὰ χέρια τοῦ θύματος;

Τί εἶδους ἔγγραφο ὅμως;

Ὁ κ. Ζερβαί κόντευε νὰ σπάσῃ τὸ μυαλὸ του μ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Προσπαθοῦσε νὰ τὴν διώξῃ, μὰ ἐκείνη ξαναγύριζε ἀκατανίκητη...

Ἄ! ποῖος θὰ μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν παραμικρὴ πληροφορία;... Μὲ μιὰ μικρὴ, μὲ μιὰ ἐντελῶς ἀσήμαντη πληροφορία θὰ μπορούσε νὰ ἐξιχνιάσῃ ὁλόκληρο τὸ αἰνίγμα...

Σὲ ποιὸν ν' ἀπευθυνθῇ;... Ποιὸν νὰ ρωτήσῃ;...

Ὁ Ροβέρτος δὲν ὑποπτεῖτο κανένα...

Ἄ! φώναξε ἔξαφνα. Μονάχα ἡ Φράγκα ντὲ Ροσβέλ, ἡ ἰδανικὴ καὶ ὠραία αὐτὴ κόρη τῆς ὁποίας τὰ μεγάλα μάρτια προδίδουν τόση ἀντίληψι, μονάχα αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ ὑποπτευθῇ ποῖος εἶνε ὁ ἔνοχος, ἂν δὲν τὸν ξέρῃ κιόλας... Ἀλλὰ θὰ θελήσῃ τάχα νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ τίς σκέψεις τῆς;... Ὡ! ἴσως... προκειμένου νὰ σωθῇ ὁ Ροβέρτος!

Αὐτὸ τὸ ἴσως ἔφτασε γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἐντελῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας. Μιὰ ἔκφρασις βεβαιότητος ἀπλωνόταν τώρα στὸ πρόσωπό του. Διευθύνθηκε πρὸς τὸν πλησιέστερο σταθμὸ γιὰ νὰ βρῇ ἕν' ἀμάξι.

Ὡς ὅτου νὰ πείσω τὴν δεσποινίδα Φράγκα, σκεφτόταν, νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῇ τί φρονεῖ ἐνδομύχως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἂς φροντίσω νὰ λύσω μιὰ ἄλλη μου ἀπορία...

Καὶ ἀνεβαίνοντας σ' ἕνα ἀμάξι, διέταξε τὸν ἀμαξῆ:

— Στὸ Ἄσυλο τῆς Ἁγίας Ἄνας!

I

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

— Ὁ δόκτωρ Μεριάν βρίσκεται στὸ γραφεῖο του; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί τὸ θυρωρὸ τοῦ μεγάλου παρισινοῦ ψυχιατρείου «Ἁγία Ἄνα».

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ θυρωρός.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς, ὁ κ. Ζερβαί χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ δόκτορος Μεριάν.

— Ἐμπρός! ἀκούστηκε μιὰ ζωηρὴ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας μπῆκε μέσα.

Πίσω ἀπὸ ἕνα γραφεῖο γεμάτο βιβλία καὶ χαρτιά, καθόταν ἕνας ἄνδρας μὲ πλατὺ μέτωπο, μὲ μαῦρα μάτια, μὲ βλέμμα βαθὺ κι' ἐρευνητικό.

— Ὡ! Ὡ! ἔκανε ἀμέσως. Ἐσὺ εἶσαι, ἀγαπητέ μου Ζερβαί! Ποῖος καλὸς ἄνεμος σ' ἔφερε ἐδῶ; Κάθησε.

Ὁ κ. Ζερβαί κάθησε μὲ οἰκειότητα στὴν ἄκρη τοῦ γραφείου καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Φέρνει ποτὲ κανένα ἐδῶ καλὸς ἄνεμος; Κακοκαιρίες καὶ θύελλες, μάλιστα... Ἦρθα νὰ σὲ συμβουλευτῶ γιὰ κάτι... Διάβασε γιὰ τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Κλινιανκούρι;

— Έννοεῖς τὴ νεαρά ἐκείνη κυρία, τὴν κόρη τοῦ κόμητος ντὲ Ροσβέλ;

— Ναι.

— Δολοφονήθηκε μοῦ φαίνεται ἀπὸ κάποιον ποὺ τῆς ἔκλειψε μιὰ ἐπιταγή.

— Δὲν διευκρινίστηκε ἀκόμα ποιὸς εἶνε ὁ δολοφόνος...

— Ἐξ ἄλλου ἡ κυρία αὐτὴ δὲν πέθανε... Ζῆ, ἀλλὰ τρελλάθηκε συνεπεία ἑνὸς τρομεροῦ χτυπήματος ποὺ τῆς κατέφερε στὸ κεφάλι...

— "Ω! τὴν δυστυχισμένη! Καὶ τί εἶδους παραφροσύνη ἔπαθε;

— Μένει ἀκίνητη, ἀμίλητη, μὲ βλέμμα ἀπλανὲς καὶ δὲν ἀναγνωρίζει κανένα ἀπ' ὄσους εἶνε γύρω τῆς.

— Τί ἡλικίας εἶνε; ρώτησε ὁ δόκτωρ Μεριάν.

— Εἰκοσιτεσσάρων χρονῶν.

— Θὰ γίνῃ ἴσως καλά.

— Πῶς;

— Μὲ κατάλληλες περιποιήσεις ἢ μὲ μιὰ δυνατὴ συγκινησι.

— "Α! ἔκανε ὁ κ. Ζερβαί, τοῦ ὁποῦ τὰ μάτια ἔλαμψαν ἀπὸ ἐλπίδα.

— Γι' αὐτὸ μόνο ἤρθες νὰ μὲ ρωτήσεις;

— "Οχι. Νὰ γιὰ τί προπάντων ἤρθα νὰ σὲ συμβουλευθῶ; Ἡ νέα αὐτὴ, ὅταν ἀνέκτησε τὶς αἰσθήσεις τῆς, ρωτή-

τήθηκε ἀπ' τὸν ἀνακριτὴ ποιὸς εἶνε ὁ δολοφόνος τῆς καὶ μήπως εἶνε κάποιος νέος ὀνομαζόμενος Ροβέρτος. Τότε ἐκείνη, ἐπαναλαμβάνοντας τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἀνακριτοῦ, ἀπάντησε: «Ὁ δολοφόνος μου εἶνε ὁ... Ροβέρτος!»

— Αὐτὸς ὁ Ροβέρτος εἶνε βέβαια ὁ νέος ποὺ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀγγλία μὲ τὴν ἐπιταγὴ καὶ τὸν ὁποῖο ὑποψιαζόσαστε; ρώτησε ὁ κ. Μεριάν.

— Ἐγώ, ὄχι, δὲν τὸν ὑποψιάζομαι! ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας.

Καὶ γρήγορα - γρήγορα ἐξέθεσε στὸν διάσημο φρενολόγο, ὅσα ἤξερε γιὰ τὸν γλύπτη, τοῦ μίλησε γιὰ τὴν καλλίστη ἐντύπωσι ποὺ τοῦ εἶχε κάνει καὶ τοῦ περιέγραψε τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος, τὶς ὑποψίες τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τὶς δικές του πεποιθήσεις.

— Τώρα ποὺ ξέρεις καλά τί φρονῶ, γιατρέ μου, ἐξακολούθησε, πές μου, σὲ παρακαλῶ: εἶνε δυνατὸν ἡ Τερέζα νὰ διατήρησε μέσα στὴν παραφροσύνη τῆς τόσο καλά τὴν ἀνάμνησι τῆς σκηνῆς τοῦ ἐγκλήματος, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ πῆ τὸ ὄνομα τοῦ πραγματικοῦ δολοφόνου τῆς;

— "Ὅσο γι' αὐτὸ, ναι... Βεβαιότατα...

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἐξακολούθησε:

— Εἶνε ὁμῶς πιθανὸν νὰ νομίζῃ κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ εἶνε γύρω τῆς ὡς τὸν Ροβέρτο καὶ νὰ ἐπιμένῃ νὰ δῖνῃ στὸ πρόσωπο αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ροβέρτου, ἐνῶ τὸν πραγματικὸ Ροβέρτο νὰ μὴ τὸν θυμᾶται καθόλου.

Ζωηρὴ συγκίνησις κυρίευσεν τὸν κ. Ζερβαί, ὁ ὁποῖος εἶπε: — Μάντεψες τὴν ιδέα μου, γιατρέ. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἤρθα νὰ σοῦ μιλήσω.

— Ναι, ἐξακολούθησε ὁ δόκτωρ Μεριάν. Εἶδα συχνὰ τρελλοὺς ποὺ συγχίζον τὰ πρόσωπα ποὺ εἶνε γύρω τους καὶ τοὺς δίνουν ἄλλα ὀνόματα. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμῶς τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ἀφοῦ ἡ κ. ντ' Ἀνζελί εἶνε τρελλή, τὰ λόγια τῆς δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν τὴν ἐλαχίστη βαρῦτητα οὔτε ὑπὲρ, οὔτε κατὰ τοῦ κατηγορουμένου.

— Ἐλπίζω, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, ὅτι ἡ ἐξηγήσεις ποὺ μοῦ ἔδωσες θὰ μοῦ χρησιμεύσουν γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐξακριβώσω τί συμβαίνει σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ποὺ εἶνε ὄλο σκοτάδια γιὰ μένα.

— Τὸ εὐχομαι κι' ἐγώ. Κι' ἔχε ὑπ' ὄψι σου ὅτι ὁσάκις λάθῃς τὴν ἀνάγκη μου, θὰ μὲ βρῆς πρόθυμο στὶς διαταγές σου.

— Τὸ ξέρω καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμὰ, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί.

Καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ. Ἐξαφνα ὁμῶς ἐπρόσθεσε:

— Σοῦ συνιστῶ ἀπόλυτη ἐχεμύθεια γιὰ ὅσα εἶπαμε...

— Πολὺ καλά.

— Ἐχεμύθεια πρὸς ὄλους καὶ προπάντων πρὸς τὸν ἀνακριτὴ κ. Κομβρεμόν.

— Μείνε ἡσυχος.

— Εὐχαριστῶ πολὺ. Χαίρε...

Καὶ ὁ κ. Ζερβαί, ἀφοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ δόκτορος Μεριάν, βγῆκε ἔξω.

Τὸ ἴδιο ἐκείνο βράδυ, ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν εἰδοποίησε τὸν κ. Ζερβαί ὅτι, ἐπειδὴ ἡ Τερέζα, μολονότι ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται τίποτε, εἶχε ἀνακτήσει τὶς δυνάμεις τῆς, θὰ τὴν ἔφερνε σ' ἀντιπαράστασι μὲ τὸν Ροβέρτο.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας εὐχαριστήθηκε πολὺ γι' αὐτό.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ἀγαπητέ μου ἀνακριτά, νὰ παρευρεθῶ κι' ἐγὼ στὴν ἀναπαράστασι; ρώτησε τὸν Μωρίς.

— Ἐσκόπευα νὰ σᾶς τὸ προτείνω.

— Καὶ πότε θὰ γίνῃ;

— Αὔριο στὶς δέκα, στὸ μέγαρο ντὲ Ροσβέλ.

— Εὐχαριστῶ.

Ἡ Φράγκα ἦταν ἀπελπισμένη γιὰ τὴν διανοητικὴ κατάστασι τῆς Τερέζας. Ἡ δυστυχισμένη νέα στεκόταν ὄρες ὀλόκληρες περίλυπη, βυθισμένη σὲ σκέψεις... Πῶς θὰ συνόταν ὁ Ροβέρτος τῆς, ἂν ἡ Τερέζα δὲν θεραπευόταν ἀπὸ τὴν τρέλλα τῆς;

Ἐν τῷ μεταξύ, χάρις στὶς περιποιήσεις τοῦ γιατροῦ Ντεζορμῶ, τῆς μίς Σίμπιλ καὶ τὶς δικές τῆς, ἡ πληγὴ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐπουλωνόντουσαν ὀλοένα καὶ ἡ σωματικὴς δυνάμεις τῆς ξαναγύριζαν.

Τὰ μυαλά τῆς ὁμῶς δὲν ξαναγύριζαν. Ἀκίνητη πάντα στὴν ἴδια θέσι, μὲ ἀπλανὲς βλέμμα καὶ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς ἄκαμπτα σὰν πτώματος, δὲν καταλάβαινε τίποτε γύρω τῆς, τίποτε δὲν ἐπρόσεχε. Τ' ὠραῖο τῆς σώμα ζοῦσε, τὸ πνεῦμα τῆς ὁμῶς ὄχι.

Τοῦ κάκου ἡ Φράγκα τὴν ἐχάιδευε τρυφερά καὶ τῆς μιλοῦσε ἀκατάπαυστα... Ἡ Τερέζα ἔμενε ἀπαθὴς σὰν μαρμάρينو ἄγαλμα.

Ἀπὸ ἀβρότητα πρὸς τὸν γιατρό ποὺ τὴν εἶχε περιποιηθῆ σὲ ἄλλες κρίσιμες στιγμές, ἡ Φράγκα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δόκτορα Ντεζορμῶ, εἶχε καλέσει γιὰ τὴν ἀδελφὴ τῆς καὶ τὸν δόκτορα Πρυνιέ.

Ὁ δόκτωρ Ντεζορμῶ, ὁ ὁποῖος ὑπεραγαποῦσε τὴ Φράγκα, δὲν εἶχε φέρει καμμιά ἀντίρρηση σ' αὐτό... Εἶχε πῆ μάλιστα:

— "Ἄν καὶ ἐξασκῆ τὸ ἐπάγγελμά του σὲ μιὰ φτωχικὴ συνοικία, ὁ δόκτωρ Πρυνιέ εἶνε ἐπιστήμων μεγάλης ἀξίας καὶ ἡ σύμπραξις του θὰ μᾶς εἶνε πολὺτιμη.

"Ἐτσι οἱ δυὸ αὐτοὶ ἐπιστήμονες συναγωνίζοντουσαν εὐγενικὰ ποιὸς νὰ φανῆ χρησιμώτερος ἀπὸ τὸν ἄλλο...

Τοῦ κάκου ὁμῶς... "Ὅλα πῆγαιναν χαμένα...

"Ἐνα καὶ μόνο πρᾶγμα ἦταν ἱκανὸ νὰ ταράξῃ τὴν ἀπόλυτη ἀπάθεια τῆς Τερέζας: ἡ παρουσία τῆς Ναδίνας.

Μιὰ φορὰ μάλιστα ποὺ ἡ Φράγκα βρισκόταν μόνη μὲ τὴν Τερέζα καὶ μῆκε ἔξαφνα μέσα ἡ Ναδίνα, ἡ τραχὴ τῆς Τερέζας ἦταν τρομερὴ.

Ἀνασηκώθηκε κατάχλωμη κι' ἀγριεμένη καὶ ὕψωσε τὸ χέρι τῆς, ἐνῶ μιὰ τρομερὴ ὄργη ζωγραφιζόταν στὸ βλέμμα τῆς ποὺ εἶχε ζωντανέψει μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ.

"Ἐπειτα ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμη, νὰ βγάξῃ ἀναρθρες κραυγές καὶ ἀφροῦς.

Ἡ Φράγκα, ἡ ὁποία στὴν ἀρχὴ παρακολουθοῦσε συνωφρωμένη τὴ σκηνὴ αὐτὴ, τρόμαξε ἐξαιρετικὰ ὅταν εἶδε ἀ-

Ὁ κ. Ζερβαί κάθησε μὲ οἰκειότητα στὴν ἀκρὴ τοῦ γραφείου...

φρούς στο στόμα της αδελφής της.

Θεέ μου!... Μήπως επρόκειτο να της έρθη καμμιά κρίσις επιληψίας, πράγμα που συμβαίνει συχνά στους τρελλούς;

— Φύγε από δω! φώναξε έξαλλη στην κόμησσα. Φύγε από δω!

Κι' επειδή η Ναδίνα δεν σάλευε από τη θέσι της, ώρμησε άπάνω της, την άρπαξε από τους ώμους και με δύναμι, για την όποία δεν θά την φανταζόταν κανείς ίκανή, την έσπρωξε έξω.

Η κόμησσα ντέ Ροσθέλ άπόμεινε έμβρόντητη κι' ούτε σκέφτηκε να φέρη καμμιά αντίστασι.

Έξ άλλου από τότε που είχε γίνει η άπόπειρα της δολοφονίας της Τερέζας, η Φράγκα την έτρόμαζε πάντοτε.

Η Ναδίνα, που φερνόταν πάντα τόσο αυθαίρετα και τόσο άπότομα σέ άλλους, έσκυβε τώρα τό κεφάλι μπρός στη δευτερότοκη κόρη της και μόλις τολμούσε να την άντιμετωπίση.

Όταν η Φράγκα ξαναγύρισε κοντά στην τρελλή, την όργη της Τερέζας την είχε διαδεχθή ένας άσυγκράτητος νευρικός τρύμος...

Φαινόταν πώς ήθελε να μιλήση μα η γλώσσα της σαν να ήταν παράλυτη, δεν έβγαζε παρά δυσδιάκριτους ήχους.

Μιά μόνο λέξι έπαναλάμβανε καθαρά, με όργη και με φρίκη συγχρόνως:

— Ο Ροβέρτος! Ο Ροβέρτος!...

Η Φράγκα την άγκάλιασε κι' άρχισε να την φιλή, λέγοντάς της:

— Ησύχασε, καλή μου Τερέζα... Ησύχασε, Τερέζα μου...

Έγώ, η Φράγκα, η αδελφή σου, σε κρατάω στην άγκαλιά μου... Έγώ που ξέρεις ότι σ' αγαπώ... και που θά σε κάνω γρήγορα καλά...

Κι' επειδή η δυστυχισμένη τρελλή έξακολουθούσε να έπαναλαμβάνει τό όνομα του Ροβέρτου, η Φράγκα τή ρώτησε:

— Μα γιατί λές όλοένα: «Ο Ροβέρτος! Ο Ροβέρτος!» Πές μου, γιατί; Σε αγαπάει τόσο ό δυστυχισμένος ό Ροβέρτος κ' υποφέρει πολλά έξ αίτίας σου... Άλλά θά γίνης γρήγορα καλά, θά συνέλθης και τότε άντι να τον κατηγορήσ και να μου σπαράξης έτσι την καρδιά, Τερέζα μου, θά βροντοφωνήσης ότι είνε άθώος και θά τον σώσης...

Η Τερέζα, όπως συνέβαινε πάντοτε, άρχισε να γαληνεύη με τά φιλήματα και τά χάδια της αδελφής της και τά μάτια της έκλεισαν.

— Κοιμήσου, δυστυχισμένη μου αδελφούλα! ψιθύρισε η Φράγκα. Ναι, κοιμήσου... Ίσως ό ύπνος καθησύχηση τά νεύρα σου που κλονίστηκαν τόσο.

Μέσα στην άπειρη και βαθειά θλίψη με την όποία η Φράγκα περνούσε τις ήμέρες της, με την τρελλή Τερέζα κοντά της και τον μνηστήρα της στη φυλακή υπό τό βάρος μιας άτιμωτικής κατηγορίας, ύπήρχε κάτι που έκανε άκόμα πιό βαρειά την άπελπισία της: η πολυαγαπημένη τους νουνά, η βαρώνη Γιάκομπσεν έλειπε από τό Παρίσι.

Πραγματικά, κατά τά τελευταία χρόνια η βαρώνη έφευγε συχνά πότε προς τη μια διεύθυνσι και πότε προς την άλλη. Άκολουθούμενη μονάχα από την πιστή καμαριέρα της άποτραβιόταν σ' ένα ήσυχο μέρος κι' έμόναζε για να βρίσκη κάποια γαλήνη ή πονεμένη της καρδιά. Και νένας δεν ήξερε που πήγαινε, ούτε κι' αυτός άκόμη ό άφωσιωμένος διευθυντής του τραπεζιτικού της οικου Ντεσάν.

Άλλοτε πήγαινε σέ μι' άπόμερη κοιλάδα της Έλβετίας, άλλοτε στο Τυρόλο ή στη Βοημία, ή τις μεγά-

λες λίμνες της Βορείου Ίταλίας. Δεν είχε ξεχωριστή προτίμησι για κανένα μέρος. Ήσυχία μόνο ζητούσε, ένα μέρος μακρυνό στο όποιο να μην άκούη και να μην ξέρη τί γίνεται στον κόσμο. Έκει βυθιζόταν στην άποκλειστική άνάμνησι του συζύγου της και του γιου της, των μόνων πλασμάτων που είχε λατρέψει στον κόσμο...

Θυμόταν τά τελευταία λόγια του γιου της, του δυστυχισμένου Όλιβιέ, που τόσο μυστηριωδώς είχε πεθάνει, όπως θυμόταν επίσης ότι του είχε ύποσχεθή με όρκο να του ξαναβρή τό παιδί του.

Μά τον όρκο της αυτό δεν είχε μπορέσει άκόμη να τον έκπληρώση, άν και είχε σκορπίσει μια όλόκληρη περιουσία για τον σκοπό αυτό. Στάθηκε όμως άδύνατον, όχι μόνο να βρή τό παιδί του Όλιβιέ, αλλά και ν' ανακαλύψη τό παραμικρό ίχνος του.

Και η πιό μεγάλη άπελπισία είχε κυριεύσει την καρδιά της. Είχε καταντήσει μάλιστα αυτή η τόσο άγαθή, η τόσο μεγαλόψυχη, η τόσο ευαίσθητη, να μην πιστεύη τίποτε και να θεωρή τους άνθρώπους άνειλικρινείς.

Μονάχα η Φράγκα έξακολουθούσε ν' άποτελή έξαίρεσι ως προς αυτό. Άλλά που σύγκρισις της άγάπης της προς αυτήν με την άπέραντη, μέχρι παραφροσύνης, μητρική στοργή που αισθανόταν μέσα της για τό όρφανό του παιδιού της, τό όποιο δεν μπορούσε να ξαναβρή.

«Α! άν θελήση ό Θεός ποτέ να τό βρω, έλεγε συχνά μέσα της, ώ! πόσο θά τό αγαπώ!... Πώς θά φροντίζω να τό κάνω να ξεχάση έντελώς τά περασμένα του βάσανα!...»

Έν τώ μεταξύ, η μίς Σίμπιλ πήγαινε καθημέρα στο μέγαρο Γιάκομπσεν, μα η άπάντησις την όποία λάβαινε από τον Ντεσάν ήταν πάντοτε η ίδια:

— Η κυρία βαρώνη δεν ξαναγύρισε, κι' ούτε λάβαμε καμμιά είδησί της... Άμα ξαναγυρίση, να έστε βέβαιη πώς θά σπεύσω να σας είδοποιήσω, μίς Σίμπιλ.

Και η Σίμπιλ ξαναγύριζε κοντά στη Φράγκα, η όποία την περίμενε μ' άγωνία, γιατί ήταν βέβαιη πώς η βαρώνη θά την βοηθούσε να σώση τον μνηστήρα της. Η άπελπισία της φτωχής νέας μεγάλωνε όταν έμάθαινε πώς η βαρώνη δεν είχε ξαναγυρίσει άκόμα. Κ' η Σίμπιλ τότε προσπαθούσε να την παρηγορήσει δίνοντάς της έλπίδες...

Τό πρωί της ήμέρας που θά γινόταν η άντιπαράστασις, η Τερέζα ξύπνησε περισσότερο του συνηθους νευρική. Δεν είχε κοιμηθή καλά. Όλη τη νύχτα μετεκινείτο στο κρεβάτι της κι' ούτε με τά χάδια της και τά γλυκά της λόγια είχε μπορέσει η Φράγκα να την καθησύχηση.

Τό πρωί δυσκολώτατα μπόρεσαν να την ντύσουν. Η ταραχή της αυτή άνησούχησε πολύ τη Φράγκα, η όποία ρώτησε την Σίμπιλ:

— Όταν τό πρωί, κατά τις έφτά, άποκοιμήθηκα, μη τυχόν μπήκε κανείς έδω μέσα; Καταλαβαίνεις για ποιο πρόσωπο μιλάω...

— Η Σίμπιλ έφτηκε λιγάκι κ' ύστερα άπάντησε:

— Όχι... Δεν ήρθε η κόμησσα... Είμαι βεβαιότατη ότι δεν μπήκε μέσα... Μου φαίνεται μόνο πώς άκουσα άπ' έξω τη φωνή της... Πιθανόν να την άκουσε κ' η Τερέζα... Περιφερόταν, φαίνεται, στον διάδρομο.

Η Φράγκα κατσούφιασε και παίρνοντας τό χέρι της Σίμπιλ, της είπε:

— Άκουσε... Όσο βρισκόμαστε σ' αυτό τό σπίτι, κάτω άπ' την ίδια στέγη μ' αυτή τη γυναίκα, δεν θά πάψω ν' άνησυχώ τρομερά, γιατί η Τερέζα θά βρίσκειται πάντοτε έκτεθειμένη σέ μεγάλους κινδύνους...

— Με τρομάζεις!... Τι θέλεις να

Η δυστυχισμένη νέα στεκόταν περίλυπη, βυθισμένη σέ σκέψεις...

πής;... ρώτησε ή μίς Σίμπιλ.

— Σκέψου ό,τι θέλεις... Τό βέβαιο είναι ότι έδω μέσα κ' οι τοίχοι έχουν αυτιά και δέν θά σου εξηγηθώ σαφέστερα.. 'Όσο, προσπάθησε να κατάλαθης αυτά που θά σου πω τώρα...

— Λέγε...

— Πρέπει, Σίμπιλ, να έπαυρπνοίμε περισσότερο, και την ήμέρα και τη νύχτα, ως ότου να ξαναγυρίση ή νουνά μου...

— Και τότε;

— Τότε, με τη βοήθεια του Θεού και την συνδρομή της μουνάς, ελπίζω ότι τά πράγματα θ' αλλάξουν..

Λίγο πριν από τις δέκα, ανήγγειλαν στη Φράγκα ότι την ζητούσε ό διευθυντής της Δημοσίας 'Ασφαλείας κ. Ζερβαί. 'Αμέσως ή νέα έτοιμάστηκε να βγή να τον υποδεχθή, προηγουμένως όμως σύστησε στην Σίμπιλ να προσέξη να μην αφήσει ούτε μιά στιγμή μόνη την Τερέζα.

'Η Φράγκα αισθανόταν μέσα της εξαιρετική έμπιστοσύνη στον άρχηγό της 'Ασφαλείας και γι' αυτό χάρηκε άμα τον είδε:

— Δεσποινίς, της είπε εκείνος, ό κ. ντέ Κομβρεμόν επιθυμεί να φέρη σ' αντιπαράστασι την κυρία άδελφή σας και τον μνηστήρα σας.

'Η Φράγκα έγινε με μιάς κατάχλωμη και με φωνή που έτρεμε ρώτησε:

— Θα τον φέρουν λοιπόν έδω τον Ροβέρτο;

— Ναί, σε λίγο θα είν' έδω.

— 'Όραία, επιθυμούσα τόσο να τον ιδώ!

Στάθηκε λίγο κι' έφερε τό χέρι της στην καρδιά της για να συγκρατήση τους δυνατούς χτύπους της.

— 'Ω! όχι όμως έτσι... περιτοιχισμένον από χωροφύλακες... έπρόσθεσε σε λίγο.

— 'Όχι! δέν μπορώ... Μά άφοδ δέν υπάρχει άλλος τρόπος θά προσπαθήσω να τον ιδώ κι' έτσι... Σας ευχαριστώ που με προειδοποιήσατε...

Ο κ. Ζερβαί έκανε μιά υπόκλιση και, πολύ συγκινημένος, ρώτησε:

— Θα μπορούσατε να με οδηγήσετε στο δωμάτιο της άδελφής σας;

— 'Ω! πολύ ευχαρίστως, κύριε, άπάντησε ή Φράγκα. Περάστε.

Και καθώς διευθυνόντουσαν προς τό δωμάτιο της Τερέζας, ό κ. Ζερβαί εξήγησε στη Φράγκα ότι επιθυμούσε να ιδή την άδελφή της για νάντιληφθή ποιά έντύπωσι δοκίμαζε, βλέποντας ένα καινούργιο πρόσωπο.

— 'Ω! καμμιά άπολύτως έντύπωσι δέν θα της κάνετε, άπάντησε ή Φράγκα. 'Εκτός από ένα πρόσωπο τό όποιο ή άδελφή μου δέν αγαπά καθόλου, όλα τάλλα ούτε τά προτιχεί καν.

— Και ποιά είναι αυτό τό πρόσωπο που αποτελεί έξαιρέσι; ρώτησε ό άρχηγός της 'Ασφαλείας.

— 'Η κόμησα ντέ Ροσβέλ.

— 'Η μητέρα σας;

'Η Φράγκα όμως δέν του άπάντησε. Είχαν φτάσει πια στο δωμάτιο της Τερέζας.

'Η νέα γυναίκα καθόταν σε μιά πολυθρόνα με τό πρόσωπο γυρισμένο προς ένα παράθυρο που έβλεπε προς τον κήπο. 'Όταν άντήχησαν τά βαδίσματα της Φράγκας και του κ. Ζερβαί πίσω της, ούτε καν γύρισε τό κεφάλι της.

Φαινόταν χωρίς ζωή, σαν ψυχρό κι' άψυχο μάρμαρο. Θα την νόμιζε κανείς για πεθαμένη, αν δέν υπήρχε ένα ελαφρό έρύθημα στο ωραιότατο πρόσωπό της.

— Μιλήστε της, σας παρακαλώ, είπε ό κ. Ζερβαί στη Φράγκα.

'Η νέα έσκυψε άμέσως προς την άδελφή της και της είπε:

— Τερέζα, ήρθε ένας κύριος να σε δη...

Μά εκείνη ούτε φάνηκε να την άκουσε... Ούτε ό ελάχιστος μύς του προσώπου της δέν εσάλεψε... 'Εξακολούθησε να κυττάξη άφηρημένα προς τον κήπο και τά μάτια της δέν άλλαξαν καθόλου διεύθυνσι.

— Θα ήταν φρόνιμο, είπε ό κ. Ζερβαί, να γυρίσουμε τό κάθισμά της για να είναι τά μάτια της στραμμένα προς την πόρτα από την όποια θα μπη ό κατηγορούμενος.

— Τερέζα, είπε τότε ή Φράγκα, σήκω σε παρακαλώ...

Μά ή τρελλή ούτε σάλεψε...

Τότε ή Φράγκα έγνεψε στη Σίμπιλ κ' ή δυο γυναίκες, πιάνοντας ανάλαφρα την Τερέζα από τις μασχάλες, την άνασήκωσαν, χωρίς εκείνη να φέρη την παραμικρή αντίστασι.

'Όταν δέ βρέθηκε όρθια, άπόμεινε άκίνητη, χωρίς ν' άποπειραθή να κάνη έστω κι' ένα βήμα.

'Εν τω μεταξύ ό κ. Ζερβαί τοποθέτησε την πολυθρόνα της στο μέρος που του φαινόταν καταλληλότερο. Τότε ή Φράγκα ώδήγησε προς αυτό την Τερέζα, ή όποια κάθησε μηχανικά.

— 'Ω, πραγματικά! είπε ό κ. Ζερβαί. Αισθάνεται άπόλυτη άδιαφορία για όλα όσα συμβαίνουν γύρω της.

'Εκείνη τη στιγμή, ή πόρτα άνοιξε και μπηκε μέσα ό κ. ντέ Κομβρεμόν, ό όποιος είχε ζητήσει έπίτηδες να μην τον άναγγείλουν.

Δέν ήταν μόνος. Πίσω του έρχόταν ό Ροβέρτος.

Μόλις ό ανακριτής είδε την Τερέζα που έλαμπε τώρα περισσότερο παρα ποτέ από όμορφιά, έγινε κατάχλωμος: ό παληός του έρωσ γι' αυτήν είχε ξυπνήσει μέσα του.

'Ο Ροβέρτος άπεναντίας, με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά, έκανε δυο βήματα μπροστά.

— 'Ω, Τερέζα! φώναξε Τερέζα, άδελφή μου, θα μιλήσης λοιπόν, θ' άνοιξης τό στόμα σου για να πής αν έγώ, που τόσο σ' αγαπούσα, ήμουν ίκανός ν' άγγίξω έστω και μιά τρίχα από τά

μαλλιά σου;

'Ακίνητη πάντοτε και άφωνη, με τό βλέμμα της γυρισμένο προς την πόρτα, ή Τερέζα έξακολουθούσε να μην άντιλαμβάνεται τίποτε γύρω της...

Δέν φάνηκε να είδε αυτούς που μπηκαν μέσα...

Δέν φάνηκε ν' άκουσε τά λόγια του Ροβέρτου...

Αυτό έκανε μεγάλη έντύπωσι στον κύριο Ζερβαί, ό όποιος θυμήθηκε τί του είχε πη ό δόκτωρ Μεριάν.

'Ο Ροβέρτος γύρισε τότε τό κεφάλι του και κύτταξε τη Φράγκα.

'Η μνηστή του, με τά μάτια της πλημμυρισμένα από δάκρυα, του χαμογέλασε.

Του φάνηκε ότι ποτέ δέν είχε διαβάσει στα έκφραστικώτατα και ωραία εκείνα μάτια τόση αγάπη.

— Κι' εσύ, Φράγκα, ψιθύρισε ζαλισμένος, πιστεύεις ότι θέλησα να σκοτώσω την Τερέζα;

— 'Εγώ, αγαπημένε μου Ροβέρτε, του άπάντησε ή νέα με τη γλυκειά της φωνή, έγώ είμαι βέβαιη ότι δέν πέρασε ποτέ από τό μυαλό σου ούτε ή παραμικρή κακή σκέψις. Σε θεωρώ ως τον αγαθώτερο και τιμιώτερον άνθρωπο του

κόσμου. 'Επεσες θύμα καταχθονίου πλεκτάνης ή τρομερών συμπτώσεων... Κάμε όμως υπομονή και ή άθωότης σου θ' άποδειχθή... 'Ακουσε άλλωστε αυτό που θά σου πω τώρα έδω μπροστά σε όλους, Ροβέρτε. Κι' αν άκόμη ή κακή τύχη τά φέρη έτσι, ώστε μονάχα έγώ κ' ή Σίμπιλ ν' άπομείνουμε πιστεύοντας πως είσαι άθωος, θα επιμείνουμε αιωνίως στην πεποίθησί μας αυτή και θα σ' αγαπώ σ' όλη μου τη ζωή σαν άληθινή σύζυγός σου... 'Αν μάλιστα μου τό επέτρεπαν, ευχαρίστως θα έπαιρνα τον τίτλο αυτόν από τώρα...

'Η μίς Σίμπιλ έχυνη άφθονα δάκρυα.

('Ακολουθεί)

Τά γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθή εις την όδον Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος) εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθύνονται οι φίλοι άναγνώσται μας, όσοι επιθυμούν ν' άποκτήσουν τάς έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Αριθμός Τηλεφώνου 26-135